

עבודת השבת

פרשת "למנוח"

פעם את הביאו לפני הרב הקדוש ר' נפתלי מרופשיץ ז"ל דברי שטנה ולשון הרע על הרב הקדוש ר' צבי אלימלך מדינוב ז"ל, בעל "בני יששכר". נסע ר' צבי אלימלך ז"ל לרופשיץ, בעת שידע כי מתנגדיו ומשטיניו אינם נמצאים שם. קרבו הרב מרופשיץ וכבדו כראוי. עמדה אז על השלחן כוס אחת. הראה הרב מרופשיץ לר' צבי אלימלך על הכוס, ואמר: בכל דבר שנמצא בעולם, בין בדומם, ובין בצומח, חי או מדבר, רק החיות דקדשה שיש בו היא המקימת אותו, ובהפרד החיות יתבטל הדבר. הלא רואה כבודו הכוס שעומדת על השלחן, והנה יש בכוחו להוציא החיות ממנה ותהיה כעפר ממש. ותכף כשכלה לדבר דברים אלה, נעשה מהכוס עפר בעלמא. נבהל ר' צבי אלימלך, כי ראה בזה רמז, שיוכל להוציא חיו גם ממנו את חיותו. אמר לו ר' צבי אלימלך: השיית אמר למשה רבנו: "של נעליך מעל רגלך", כי כתוב בפרקי אבות (ב, י) "שנשיכתן (תלמידי חכמים) נשיכת שועל, ועקיצתן עקיצת עקרב, ולחשתן לחשת שרף", הרי שלחכמים יש שלושה כוחות: נשיכה, עקיצה ולחשה, שראשי תבות שלהם הוא "נעל", והורה השיית למשה רבנו במראה הסנה, שכשתהיה מנהיג עדת ישורון אז "של נעליך מעל רגלך", שתסיר מאתך רגילות זו, ולא תשתמש בה נגד שום אדם משראלי. (ספרי חסידים)

"ויאמר אנכי אלהי אביך אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים" (שמות ג')
דע כי אז כבר היה עמרם אבי משה מת, ומאחר שדרך הנביאי הוא שבשעה ששורה עליהם הנבואה הם מתיראים ומרתיתים, אמר הקב"ה אם אדבר עמו בקול גדול, הוא יבהל ויחזור, ואם אדבר עמו בקול נמוך יחשב שכן אדם מדבר אליו ולא ידע שזהו קול הנבואה. ולכן דבר עמו בקולו של עמרם. ואז שמח משה מאד ואמר, אבי חי עדין, ואין אמת בשמעה שהגיעה לי שאבי מת. והחזיר תשובה ואמר: הנני, כלומר, מה רצונך אבי היקר. ענה לו הקב"ה ואמר: אין זה אביך אלא אלהי אביך. ובכונה דברתי אליך בקול אביך כדי שלא תבהל. והאל שהוא אלהי אברהם יצחק ויעקב הוא, שהציל את אברהם מאור כשדים ולכן אל תתמה על שהסנה איננו בוער, כי האש אינה בוערת מעצמה אלא על פי הצווי שלי ויש אומרים שמשנה לא ידע עדן שנפטר עמרם אביו. ולכן אמר לו הקב"ה אנכי ה' אלהי אביך, כדי לרמוז לו על כך, שכן בידע הוא שאין הקב"ה מוכיח שמו על הצדיקים בעודם בחיים. ועוד סימן שלא ידע, כי לא התחנן שאינו יכול לילך בשליחות זו בטענה כי לא ראו ללכת בשליחות ה' כל עוד אביו חי. ואע"פ שמשנה רבנו היה שרוי בצער כי שמע על פטירת אביו, ואין השכינה שורה אלא מתוך שמחה, כפי שראינו בפרשת וירא, אבל מאידך גיסא היתה לו שמחה

"ותאמרנה איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגם דלה דלה לנו וישק את הצאן" (שמות ב"ט) שהשקה גם צאן הרועים שהספיק לכל. וקראו לו איש מצרי כי היה לבוש כמנהג המלבושים המצריים. ורבותינו אמרו משל לאדם אחד שנשכו ערוד, והוא מין נחש שנשיכתו רעה, ותרופתו שהוא רץ ומקדים עצמו למים, ואז יוצא כל הארס של הערוד, והוא מת. ואם הערוד מקדים למים, אין תרופה לנשיכתו. והנה כשאדם זה הלך למען מצא תינוק טובע. הושיט ידו והציל אותו. אמר לו התינוק: אלולא אתה היית טובע. אמר לו אדם זה, אלולא הערוד לא הייתי בא לכאן להצילך. וכן באו אמר בנות יתרו תודות למשה על הטוב שעשה. אמר להם משה: לא אני עשיתי, אלא אותו איש מצרי שהרגתי וזכר נאלצתי לזכרה. וזה שאמר: איש מצרי הצילנו. אותו איש מצרי שהרג משה הוא שהצילנו. ומשה אמר משל זה כדי שלא יחשבו כי הוא הצילן אותן, אלא להראות כי הכל מסובב על ידי הקב"ה כי השגיח עליהן בגלל זה שאביהן עזב את העבודה וזה ולכן הצילם.

שכל רחמנא דעביד לטבא דעביד הקב"ה מסבב הכל לטובה, הקב"ה הוא כל טוב ודרך הטוב להטיב לכן נבראו מנבילים שנוכל לקבל הטבה בעולם הזה ואשרי עם ישראל שקבל תורה ומצוות ששכרם הוא הטוב האין סופי שהנשמה אמרה להתענג בו בחיי העולם הבא שנאמר: "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם". אך כדי לקבל את הטוב הרוחני שאין לו הגבלה צריכים לקים מצוות שעל פי רב יש לכל אדם מניעות מצד היצר הרע לקים אותם ואם הוא מתגבר על יצרו אזי מגיע לו שכר בעולם האמת.

"של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא" (שמות ג"ה) בו ישבו נחשים ועקרבים, מסכן מאוד ללכת בלא נעלים, וכל ההולך שם יחף הריחו כמאבד עצמו לדעת, כן, כאשר אלוהים מצוה למשה להסיר את נעליו, הריחו מוסיף ואומר כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא" ובמקום קדוש אין כל נחש ועקרב יכולן להזיק, כמובא באבות: ולא הזיק נחש ועקרב בירושלים לעולם.

16:31	כניסת השבת
17:34	צאת השבת
16:54	שקיעה
18:06	ר. חם
6:48	הנץ
הפטרה: ידפרי ירמיהו	

"תחת אשר לא עבדת את השם אלהיך בשמחה ובטוב לבב",
ישמע חכם ויוסף לקח.

מראה ידוע התחיל את הרצאתו בהחזיקו ביד שטר של 20 דולרים. בחדר בו היו 200 אנשים, המרצה שאל, "מי מענין בשטר זה של 20 דולרים?" ידים החלו להתרומם. "אני עומד לתת שטר זה לאחד מכם, אולם תחלה תרשו לי לעשות זאת". הוא החל לקמט את השטר. ושוב שאל: "מי רוצה זאת?" הוא זרק את השטר על הרצפה והחל למעך אותו לתוך הרצפה באמצעות נעלו. הוא הרים אותו מהרצפה, כעת כלו מקמט, מעוך ומלכלך. "עכשו, מי עדין רוצה זאת?" עדין הידים התרוממו לאויר. "חברי", אמר המרצה. כלכם למדתם שעור בעל ערך רב מאוד. לא חשוב מה עשיתי לכסף, אתם עדין רציתם אותו מכיון שערכו לא ירד. הוא עדין היה שוה 20 דולרים. פעמים רבות בחיינו, אנחנו מועדים, מתכופפים, ושוקעים בעפר בעקבות החלטות שקבלנו, או בגלל נסבות שנקרו בדרךנו. אנו מרגישים אז חסרי ערך. אבל אין חשיבות למה שקרה או למה שיקרה, אתם לעולם לא תפסידו מערככם. אתם מיחדים – לעולם אל תשכחו זאת! אתם יהודים בנים של בורא עולם. לעולם אל תתנו לאכזבות של אתמול להאפיל על עתידתכם, כי אתם תכנסו למרה שחורה.

ע"פ ילקוט יוסף
כרך ה.
"מלאכות המותרות והאסורות ביו"ט" (סימן תצח)

א. כתוב בתורה (שמות יב. טו): כל מלאכה לא יעשה בהם (בימים טובים), אף אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם. והטעם שצוה תורה על שבתון בימים טובים, בכדי שיזכרו ישראל הנסים הגדולים שעשה להם השם יתברך ולאבותיהם, ויודיעו לזרעם אחריהם, ואלו היו מתרים בעשיית מלאכה, היה כל אחד פנה לעסקיו, ובכבוד הרגל ושמחת החג היו נשכחים מעם ישראל, ועל ידי השבתון יהיו פנויים להתקבץ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לשמע דברי התורה, ובהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל, ילמדו לקח דעת ותבונה מפי חכמי ישראל בהלכות ובאגדות, וכפי מה שאמרו: משה תקן להם לישראל שיחיו יודשים הלכות פסח בפסח הלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג, שנאמר וידבר משה את מעדיו ה' אל בני ישראל. וכן אמרו חז"ל: לא נתנו שבתות וימים טובים אלא לעסק בהם בדברי תורה. ולכן נצטיינו על שבתון מחלט, וזאת מלאכת אכל נפש. וכן שנו חכמים: אין בין יום טוב לשבת אלא מלאכת אכל נפש בלבד. ומכל מקום יש לחלק שעות היום של החג, מחציתם לבית הכנסת ובית המדרש, ומחציתם לאכילה ושתייה לשמחת החג. [ילקוט יוסף מועדים עמוד תנב]

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוסף בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	חזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאונו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורמזון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת.נ.צ.ב.ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:

יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.asef@gmail.com

כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו" ועוד..

גדולה על שגצל מכל הצרה הזאת, וראה כי אביו הוא יותר גדול מאבות העולם. והא ראייה שאמר אנכי אלהי אביך ואחייך אמר אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. והזכיר אביו ראשונה סימן שהיה חשוב ביותר. וכן מסרת בידינו שעמרים הוא אחד מארבעה הצדיקים שלא טעמו טעם חטא, אלא נפטרו מפני שגנדרה מיתה בעולם.

ואז הגיע משה לשלוש מדרגות של נבואה. האחת מה שראה את המלאך בתוך לבת האש. הב' כי קרא לו הקב"ה ושמע קולו מתוך הסנה. הג' כי ראה בברור את הש"י וזה הנקרא אספקלריא המאירה, כי למדרגה שלישית זו לא הגיע שום נביא לא בעבר ולא בעתיד אחרי משה. ולכן הסתיר משה פניו כי ה' מיוחד מפני ה' שעמד לפניו. ולא ה' די בסגירת עינים, אלא אף הסתיר פניו, כאומר: איני מעז להופיע בפני השכינה, לזה מצא חן מאד בעיני הקב"ה ואמר לו: אני באתי לדבר עמך ואתה הסתרת פניך מפני, חייך שאתה עתיד להיות עמי ארבעים יום וארבעים לילות בלי אכילה ושתייה, אלא תהנה מזיו השכינה, ואף זכה משה למאור פנים. (מסע לועז)

מכאן למדים שאין הקב"ה שוכן אלא בנפש בריאה ושמחה כי לעצב ולפחד יש מקום רק בלב שנטול אמונה. דבר ראשון בעבודת השם זה להיות בשמחה ובמידה שיש צוי

סיפור בהמשכים "הבן האובד" חלק א.

בני הזוג עמדו לפני המהרש"א, רבי שמואל אליעזר איידלס, ותנו את צרתם: כבר יותר מעשר שנים חלפו מאז נשואיהם יצאו לא זכו בפרי-בטן. המהרש"א הביט בהם בחמלה, שקע בהרהורים ואמר: "נסיונות קשים עתידים לעבר עליכם ועל בנכם, האם אתם מוכנים לקבל?" בני-הזוג הנהנו בראשם להסכמה, וקבלו את הבטחת המהרש"א לבן זכר בשנה הבאה. חיים-חייקל ומרים היו יהודים פשוטים, שחקרו את טהנת הקמח של הדפוס ריזובסקי, והתגוררו בעירה נקסטוב, שליד העיר אוסטראה, שבה כהן המהרש"א. כעבר שנה נולד לבני-הזוג בן ונקרא שמו זושא. שמחת ההורים הרקיעה שחקים, אף כל העת זכרו את דברי המהרש"א על הנסיונות הצפויים להם. והללו אכן באו. דבר זמן והדפס העלה את דמי החכירה. הוטחן לא היה יכול לעמד בנטל וחובו גדל והלך. לאחר אזהרות חוזרות ונשנות מצד הדפס, השלכה המשפחה כלה לפלא. קהלת אוסטראה נחלצה להציל את משפחת היהודי, אף כל המאמצים היו לשווא. דבר אחד הצליחו להשיג, התר להעביר לאסירים מזון פשר. ערב אחד התדפק פועל נקיון באחת הדפס על דלת ביתו של פרנס קהלת אוסטראה, והציע לו עסקה. לדבריו, יש דרך להבריח את היהודים אל מחוץ לטירה. הוא מוכן לעשות זאת, תמורת סכום נאה. לאחר התעצות קבל הפרנס את העסקה. למחרת בלילה שקשקו המפתחות בדלת הפלא של הוטחן ואשתו. לרגע נבהלו. פועל הנקיון אמר להם כי בא להבריחם החוצה. הוא שלשל חבל עבה מבעד לחלון, כדי שהדפס יחשב שפני המשפחה ברחו בכוחות עצמם. האיש הוביל את בני הזוג עד חריץ נסתר בחומת הטירה. האשה יצאה ראשונה. לאחר מכן מסר האב את התינוק לידי הפועל ויצא גם הוא. הפועל היה אמור לעבר עם הילד, אף באותו רגע התעורר חשדו של הזקיק, וזה תקע בחוצצרה והזעיק את המשמר. מבהל הניח הפועל את הילד על הקרקע, קפץ מעבר לחריץ וזרז את בני-הזוג לברוח במהירות אל המרפבה הממתנה להם. ההורים פרצו בבכי, אולם לא נותרה להם ברירה. חיייהם היו בסכנה. נהג המרפבה, שהפיר היטב את שבילי העירות, הולכים בדרך סתר, עד שיצאו מכלל סכנה. הפועל נפרד מבני-הזוג, וחיים-חייקל אחז בידו בהתרגשות ובקש: "אינני יודע מה יעלה בגורלו של בננו. השבע לי כי כאשר יגדל תספר לו על מוצאו היהודי". הפועל נשבע, והמרפבה יצאה בדרך חזרה. כאשר נודע לדפס על בריחת היהודים זעם מאוד. עם זה, בהבטו בילד נפה-העינים, נמשך לבו אחרי. אף אשתו חבבה את הילד. לא היו להם ילדים, והם החליטו לגדל את הילד כבנם. זושא נטבל לצורות ומעשה נקרא הנריק... ההמשך בגיליון הבא!